

Sygn. akt I ACa 822/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SA Jarosław Marek Kamiński (spr.) SA Beata Wojtasiak
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **C. S. i R. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 2 sierpnia 2018 r. sygn. akt I C 366/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Białymstoku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

B. J. M. B. W.

Sygn. akt I ACa 822/18

UZASADNIENIE

Powód (...) we W., w pozwie skierowanym przeciwko C. S. oraz R. S., wniósł o:

- zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 222.227,80 zł z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty - z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgą wieczystą nr (...);

- zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kwotą 17,00 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 09 czerwca 2009r. strona powodowa (...)nabyła od (...) Banku (...) S.A. w W. wierzytelność, przysługującą temu Bankowi wobec C. S. i R. S. - współników spółki cywilnej prowadzonej pod nazwą(...)z umowy o kredyt inwestycyjny nr(...)zawartej dnia 2004-08-03. Wierzytelność ta - według stanu na dzień 23 lutego 2016 r. - wynosiła łącznie 591 000,18 zł, w tym: należność główna - 222 227,80 zł, odsetki - 365 459,98 zł, koszty - 3 312,40 zł. Wierzytelność Banku została zabezpieczona hipoteką umowną zwykłą w kwocie 240 000 złotych, poz. wpisu 6, ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiącą przedmiot użytkowania wieczystego przez pozwanych.

Powód oświadczył, iż wobec podzielności zobowiązania pieniężnego pozwanych, zgodnie z art. 379 § 2 k.c., dochodzi niniejszym pozwem jedynie części wymagalnej wierzytelności tj. kwoty 222 227,80 zł tytułem należności głównej.

Kurator procesowy, działający w imieniu nieznanego z miejsca pobytu pozwanego C. S., wniósł o oddalenie powództwa oraz o przyznanie na jego rzecz wynagrodzenia.

Podniósł, iż stanowisko powoda nie jest ani jasne, ani spójne, co utrudnia obronę praw nieznanego z miejsca pobytu C. S., ponieważ powód nie wykazał:

a) podstawy faktycznej powództwa - co najmniej poprzez jednoznaczne wskazanie okoliczności, z których wywodzi roszczenie w konkretnej sprawie,

b) wszystkich dowodów na istotne fakty określające istnienie stosunku prawnego i uzasadniających żądanie zasądzenia od pozwanego C. S. świadczenia pieniężnego zgłoszonego w pozwie (zapłaty).

Stanowisko powoda nie jest jednoznaczne, bowiem w jednym wypadku żądanie wynika z faktu zawarcia umowy o kredyt, umowy przelewu oraz braku spełnienia przez pozwanego tego świadczenia, zaś w drugim na ustanowieniu i przejściu uprawnień z tytułu hipoteki. Ponadto, powód nie wskazał wyczerpująco wszystkich istotnych faktów i dowodów na nie. Zarzut ten dotyczył w szczególności momentu wypowiedzenia umowy kredytowej, podjęcia i przeprowadzenia postępowania ugodowego wymaganego przepisami prawa bankowego, okoliczności dopełnienia powiadomień kredytobiorców o przelewie praw z umowy kredytowej, wysokości ceny nabycia przez powoda wierzytelności i jej zapłaty na rzecz banku, a także pisemnej zgody dłużników na zmianę wierzyciela hipotecznego (o ile powództwo oparte jest na prawie rzeczowym). Końcowo, podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, również w stosunku do pozwanego C. S., wskazując jednocześnie, iż do przerwania biegu przedawnienia roszczeń wynikających z bankowego tytułu egzekucyjnego dla nabywcy wierzytelności bankowych konieczne jest osobne powództwo.

Kurator procesowy, działający w imieniu nieznanego z miejsca pobytu pozwanego R. S., wniósł o oddalenie powództwa wobec tego pozwanego w całości oraz przyznanie na jego rzecz wynagrodzenia.

W uzasadnieniu wskazał, że ustawą o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw 1) z dnia 25 września 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) został wprowadzony przepis art. 75c ustawy Prawo Bankowe, zgodnie z którym, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. (ust.1) W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. (ust.2). Powyższa ustawa została opublikowana dnia 12 listopada 2015 roku i weszła w życie dnia 27 listopada 2015 roku. Podniósł nadto, iż analiza załączonych do pozwu wezwań do zapłaty z dnia 05.02.2016 roku, wystosowanych przez powoda do pozwanych po wejściu ww. przepisów w życie, wskazuje, że powód nie zastosował opisanej w cytowanym wyżej przepisie procedury. Wprawdzie wyznaczył 14 dniowy termin do zapłaty, jednakże, jak wynika z dołączonych do akt sprawy dowodów doręczenia korespondencji, powód wysłał wezwania dnia 8 lutego 2016 roku; przy czym pierwsze awizo wystawione było dnia 11 lutego 2016

roku. Uwzględniając warunki umowy kredytowej zawartej pomiędzy pozwanymi a wierzycielem pierwotnym (art. 20 ust. 2 umowy kredytowej), w przypadku nie doręczenia przesyłki, za dzień doręczenia uznaje się dzień pierwszego awizowania niedoręczonego zawiadomienia wysłanego na ostatni znany (...) SA adres. Zdaniem kuratora, powództwo należało uznać za przedwczesne, a co za tym idzie nieuzasadnione. Podniósł także zarzuty dotyczące umowy cesji wierzytelności oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2018 r. oddalił powództwo oraz przyznał radcy prawnemu A. B., kuratorowi pozwanego C. S. oraz radcy prawnemu A. S., kuratorowi pozwanego R. S., tytułem wynagrodzeń za sprawowanie funkcji kuratora, kwoty po 14.400 złotych, powiększone o należny podatek od towarów i usług, to jest łącznie po 17.712 złotych i nakazał wypłatę tych wynagrodzeń z zaliczki wpłaconej przez powoda.

Z ustaleń tego Sądu wynika, że C. S. oraz R. S., będący przedsiębiorcami i działający wspólnie w ramach spółki cywilnej pod nazwą(...)w W.", zawarli w dniu 3 sierpnia 2004 roku z (...)w W. umowę kredytu inwestycyjnego, w rachunku kredytowym w walucie polskiej dla posiadaczy rachunku bieżącego typu (...) nr (...). Umowa ta była dwukrotnie aneksowana.

Zgodnie z treścią umowy oraz dołączonych do niej aneksów, (...) S.A. udzielił pozwanym kredytu w walucie polskiej w kwocie 240 000 zł. Środki z kredytu miały zostać przeznaczone na finansowanie: zakupu zabudowanej nieruchomości, położonej w miejscowości O. oraz maszyn i urządzeń służących do produkcji wyrobów piekarniczych. Kredyt udzielony został na okres od 03-08-2004 roku do 01-08-2014 roku. Aneks nr (...) zawartym w dniu 31 sierpnia 2004 roku wydłużono okres wykorzystania drugiej transzy kredytu do dnia przedłożenia w (...) SA prawomocnego postanowienia Sądu o wpisie w zastawie rejestrowym przedmiotu zabezpieczenia. Następnie Aneks nr (...) z dnia 03.08.2004r. zawartym dnia 16 sierpnia 2006 r. dodano do umowy zapis o poręczeniu według prawa cywilnego L. S. (1), umowie o ustanowienie zastawu rejestrowego na rzeczy ruchomej oznaczonej, co do tożsamości oraz o oświadczeniu o udzieleniu poręczenia spłaty wierzytelności istniejącej.

Powyższa wierzytelność została także zabezpieczona hipoteką umowną zwykłą w kwocie 240.000 zł ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiącą przedmiot użytkowania wieczystego przez pozwanym. Hipoteka została ustanowiona na podstawie oświadczenia pierwotnego wierzyciela (...) S.A. oraz wniosku strony pozwanej z dnia 4 sierpnia 2004 r.

Z uwagi na niewykonanie zobowiązań wynikających z umowy, tj. braku spłat odsetek i rat kredytu w umówionych terminach,(...) W. w dniu 3 stycznia 2006 r. wypowiedział pozwanym umowę kredytu. Bank dążył do działań restrukturyzacyjnych, jednak pozwanym nie zdecydowali się na uzupełnienie braków formalnych złożonego wniosku, wobec czego został on odrzucony. Następnie w dniu 24 października 2006 r. (...) S.A. ponownie próbował wezwać pozwanym do zapłaty, jednak bezskutecznie.

Z powodu braku wpłat, w dniu 31 października 2006 r. pierwotny wierzyciel ((...).P.) wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), w treści którego określono wysokość należności głównej na kwotę 222.227,80 zł.

Następnie Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim, postanowieniem z dnia z 14 listopada 2006 r., w sprawie o sygn. akt I Co 1076/06 nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności, stwierdzającemu wierzytelność wierzyciela wobec dłużników C. S., R. S. oraz L. S. (2), w łącznej kwocie 222 227,80 złotych z dalszymi odsetkami.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 09 czerwca 2009 r. powód nabył od (...) w W. wierzytelność przysługującą Bankowi wobec C. S. i R. S. - współników spółki cywilnej prowadzonej pod nazwą(...)z tytułu umowy kredytu inwestycyjnego nr (...)zawartej dnia 2004-08-03. Wierzytelność ta według stanu na dzień 23 lutego 2016 r. wynosiła łącznie 591 000,18 zł, w tym: należność główna 222 227,80 złotych, odsetki 365 459,98 złotych, koszty - 3 312,40 złotych.

Następnie, na wniosek powoda, Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim V Wydział Ksiąg Wieczystych na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda oraz oświadczenia banku dokonał zmiany wpisu w dziale IV księgi wieczystej nr (...) poprzez ujawnienie zmiany wierzyciela hipotecznego na przedmiotowej nieruchomości.

Powód trzykrotnie wzywał pozwanych do zapłaty: 29 stycznia 2010 r., 7 października 2010 r. oraz ostatni raz 5 lutego 2016 r. Ponadto dwukrotnie inicjował zawezwanie do próby ugodowej: 3 marca 2011 r. (Sąd Rejonowy w Otwocku, sygn. akt I Co 478/11), 14 kwietnia 2014 r. (Sąd Rejonowy w Otwocku, sygn. akt I Co 595/14). Na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia 2011 r. pozwany C. S. oświadczył, że nie zapłaci kwoty zadłużenia, natomiast pozwany R. S. nie stawiał się na posiedzenie.

Przechodząc do oceny żądania pozwu, Sąd Okręgowy przyjął, iż zgodnie z art. 95 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 72, DOZ. 665 ze zm.) do ustanowienia hipoteki, o której mowa w ust. 3., jest wymagane złożenie przez właściciela nieruchomości oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na rzecz banku z zachowaniem formy pisemnej pod rygorem nieważności. Jednocześnie w ust. 5 przewidziano, że przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do ujawnienia w księdze wieczystej zmiany treści hipoteki i przeniesienia hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej oraz do dokonania wpisu hipoteki obciążającej użytkownika wieczyste, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego i prawo do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej.

Tym samym – zdaniem Sądu - do ujawnienia w księdze wieczystej przeniesienia hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej jest wymagane złożenie przez właściciela nieruchomości oświadczenia z zachowaniem formy pisemnej, pod rygorem nieważności. Cytowany przepis obowiązywał w dacie zawarcia przez powoda umowy cesji z Bankiem oraz złożenia wniosku o dokonanie wpisu. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że uzyskał pisemną zgodę pozwanych na przeniesienie hipoteki.

Sąd uznał, że ujawnienie w księdze wieczystej przeniesienia hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej na rzecz powoda nie mogło stanowić podstawy faktycznej powództwa. Artykuł 95 ust. 5 ustawy prawo bankowe ogólnie stanowi o przeniesieniu hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej. Zakłada dowolność statusu podmiotu hipotekę nabywającego. Ujawnienie tego rodzaju uprawnienia na rzecz powoda, skoro takich oświadczeń nie było, narusza cytowany przepis. W związku z tym ocenił, że nie może być uznane za wiążące.

Dalej podkreślił, że obalenie domniemania zgodności wpisu z rzeczywistym stanem prawnym z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece może być przeprowadzone w każdym postępowaniu, w którym ocena prawidłowości wpisu ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie tylko w drodze powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, wywiedzionego na podstawie art. 10 ustawy. Uwzględnienie powództwa w tych uwarunkowaniach prowadziłoby do usankcjonowania naruszenia opisanej normy prawa materialnego.

Wobec powyższe powództwo oddalił.

Powyższy wyrok powód zaskarżył apelacją w całości, zarzucając mu: I. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającego m. in. na pominięciu treści księgi wieczystej nr (...) oraz umowy cesji wraz z załącznikiem, które to wprost wskazują na ważność i skuteczność przeniesienia hipoteki przysługującej wierzycielowi pierwotnemu, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że hipoteka nie została skutecznie przeniesiona, a powództwo nie ma podstawy faktycznej;
2. art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego m. in. protokołu z posiedzenia Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 478/11, na którym pozwany nie zanegował istnienia wierzytelności wraz z zabezpieczeniem hipotecznym i potwierdzonego za zgodność z oryginałem wniosku o wpis hipoteki zwykłej

złożonego przez pozwanych z prezentatą biura podawczego Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim, który udowadnia, że pozwani wyrazili wymaganą art. 95 Prawa bankowego zgodę na ustanowienie hipoteki;

3. art. 328 § 2 K.p.c. poprzez nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia; dowodów, na których Sąd się oparł i przyczyn, dla których odmówił mocy dowodowej dokumentom dołączonym od pozwu;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

niezastosowanie art. 194 w związku z art. 195 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i hipotece, również obowiązującej w dniu ustanowienia przedmiotowej hipoteki, jak i jej przeniesienia, a zgodnie z którymi w przypadku nabycia przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką na wniosek funduszu o wpis zmiany dotychczasowego wierzyciela, sąd wieczystoksięgowy dokonuje wpisu w księdze wieczystej o zmianie wierzyciela, na rzecz którego była ustanowiona hipoteka, a na funduszu, składającym wniosek do sądu, ciąży jedynie obowiązek dołączenia wyciągu z ksiąg rachunkowych, podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym, potwierdzający nabycie przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką;

1. niezastosowanie art. 509 k.c., który wprost reguluje, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a co zostało całkowicie pominięte przez Sąd i instancji;

2. błędne zastosowanie art. 95 ustawy prawo bankowe poprzez rozszerzenie jego zastosowania na fundusz, którego obowiązują przepisy szczególne ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzania alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi z jednoczesnym pominięciem, że treść art. 95 odnosi się do hipoteki ustanawianej pierwotnie, na zgodę której wyrazili pozwani składając samodzielnie wniosek o jej ustanowienie;

3. niezastosowanie art. 71 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu pierwotnym, obowiązującym w dacie ustanowienia i przeniesienia hipoteki, poprzez jego niezastosowanie mimo tego, że wierzytelność powoda jest zabezpieczona poprzez ustanowienie hipoteki umownej zwykłej w kwocie 240 000 zł, poz. wpisu 6, ustanowionej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim, V Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiącą przedmiot użytkowania wieczystego przez pozwanych, a w efekcie uznanie za nieudowodnioną podstawę faktyczną pozwu;

4. nieuwzględnienie art. 79 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez jego niezastosowanie, kiedy jasno on reguluje, że w razie przelewu wierzytelności hipotecznej na nabywcę przechodzi także hipoteka, chyba że ustawa stanowi inaczej;

5. błędną interpretację art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez pominięcie, że domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, tj., że w niniejszym stanie prawnym hipoteka została przeniesiona prawidłowo i w sposób ważny, co zbadał sąd wieczystoksięgowy w czasie zmiany wierzyciela hipotecznego, a fakt ujawnienia powodowego Funduszu należy uznać, jako zgodny z obowiązującymi przepisami prawa;

6. naruszenie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez pominięcie, że wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem", ustala się w przypadku, gdy kuratorem jest radca prawny - w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a więc w niniejszym

postępowaniu powinno stanowić 40% z 14 400 zł (dla wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie w dniu wniesienia pozwu stawka zgodnie z rozporządzeniem wynosiła 14 400 zł), czyli maksymalnie 5 760 zł

W oparciu o te zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo tylko na tej podstawie, iż – jego zdaniem - niezbędną przesłanką skutecznego przeniesienia przez bank wierzytelności hipotecznej i samej hipoteki na fundusz sekurytyzacyjny jest w świetle art. 95 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe także zgoda dłużnika osobistego i rzeczowego.

Tymczasem Sąd Najwyższy – także w sprawach o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego - wielokrotnie i jednolicie wyjaśniał już, że po uchyleniu z dniem 13 stycznia 2009 r. art. 92c ust. 1 Prawa Bankowego zgoda dłużnika na przelew wierzytelności przez bank na fundusz sekurytyzacyjny nie jest wymagana i wpis zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej, dokonanej po tej dacie, następuje w oparciu o dokumenty wskazane w art. 195 ust. 1 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 157 ze zm. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 131/14, OSP 2015, z. 11, poz. 106 i z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 503/6, nie publ.; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., IV CSK 538/16, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., II CSK 848/14, nie publ.). Skład orzeczniczy Sądu Apelacyjnego podziela to stanowisko, jako powszechnie przyjmowane i ugruntowane w orzecznictwie i piśmiennictwie prawniczym. Tym samym uzasadnione są zarzuty apelacji, co do naruszenia w procesie stosowania prawa przytoczonych wyżej norm prawa materialnego.

Oddalając powództwo z powodu przyjęcia błędnego poglądu, jakoby przeniesienie przez bank hipoteki na fundusz sekurytyzacyjny nie było skuteczne wobec braku zgody dłużnika, Sąd pierwszej instancji nie zbadał uprzednio samego istnienia dochodzonej wierzytelności oraz skuteczności jej przeniesienia na powodowy fundusz; ale także nie odniósł się w żaden sposób do merytorycznych zarzutów pozwanych, w tym przedwczesności powództwa, a z drugiej strony przedawnienia roszczenia.

Mając na uwadze, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi także w przypadku dokonania przez sąd pierwszej instancji błędnej oceny prawnej żądania bez ustalenia jego podstawy faktycznej, co wymagałoby poczynienia kluczowych ustaleń po raz pierwszy w instancji odwoławczej, uzasadnione jest uchylenie zaskarżonego orzeczenia ze względu na respektowanie uprawnień stron, wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej pozostawiono Sądowi Okręgowemu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, zgodnie z art. 108 § 2 k.p.c.

B. J. M. B. W.